

(102)

Ermita à Fourtes, dimarts 27-VIII

Maria meua: Segurament que avui rebri una nova carteta teua. Ahir era quasi just i no me'n tocava. Com et deia en la meua del diumenge, al mateix migdia rebia la teua de la vigília. Ja t'ho deia quasi tot en la meua del diumenge. El haver atà canvi de Marsella. Vaig certificar la carta. Tot arribà bé a mi. Estava ben fet. Co que interessa es rebre aviat l'avis de sortida, que el de mi, no té molta importància. També et deia, mocosua meua, que no deu estar molt lluny la tia, no ho creus tu així? Finguem confiança i venrà, com la cosa s'arreglaïa per nosaltres.

Et dié també que ahir vaig escriure a en Fàbrega. Eulles de fer-ho a l'adreça aquella, per considerar-ho més apropiat. Li dié el que ens ha succeït, i les nostres condicions actuals i que visità a Amaro. També li dié que les Costes han marxat d'ací. Una carta prou interessant. El que passa és que tardem molt a arribar allí i desgraciats de nosaltres, ni hem d'esperar contestació aci. Jo crec que molt abans hauriem sortit. Oidà aquesta vegada no l'equivoqui!

Això a'tot. Ara caldrà esperar uns dies per si ve qualcun d'avis. Joestic confiat. Segony escrivem a mi d'un, la gent viu amb aquesta esperança i sempre et deia que si hi ha expedicions aquesta vegada no serem dels darrers. Ja t'ho deia. Mica meua que m'havia escrit l'Herrera i Mateu? Viuen com tothom confiats. Es diu que els vaixells que han sortit o estan a punt de

sortir d'Amèrica per patar unija ací seran els que recolliran als
espanyols. Quelcom li ha de cost. Aquesta notícia la patara un periò-
dic de Perpinyà. Després direm als Camps es comencen a fer lletres
i la del Vernet ja està feta. Nosaltres, ací només rebem la notícia per
carta però tenim contacte general. Ara només manca que qualsevol
dia rebés lletres de la tia per a precisar-ho més tot i no desconfio no
rebre-la. Estem atents i es podem fer. Jo ací si contingues perome-
glar les coses per un viatge que fer-lo i això és molt. Venem se-
gurs ens diguin on si cal sortir d'ací si per aprofitar el temps.

També en la nova del diumenge et donava el meu parer
referent a la cosa que temps. Si mai això passi a ésser zona ocupa-
da ja saps el que has de fer. Ves a Montauban i un cop allà mi-
rarem de solucionar-ho tot. Jo no ho crec però que calgui fer això
fins a cert punt la cosa no té importància i si naturalment crea
rumors i un xic de malestar. Tu viu atenta i com que avisaran
la llançà mateixa et farà arreglar els papers per vindre ací, però
para primer a Montauban. D'acord Maria meva?

Aqueixos que he tingut de parar una bona esto-
na. Ací sentat a la vora del foc esperant que acabin de bullir
les patates, saps? I ara que parlo d'això, em preguntes, si
menjem tota la lletja que voleu, et diu que si particular-
ment patates. L'altra la tenim racionada pel patrió però al
poble ne'm trobat un xic. Per això estiguis tranquila. Ací he
recuperat tot el que havia perdut al Camp. Allí es passaven ma-

gres, Tant que es' difícilissim resistir. Ara ems escriveu que no deixeu
dentar paquets i aquestes coses entregats a l' hospital del camp si són
de menjar. He sortit a temps, veritat?

Em dius quants anys té la mare. Si vols que et digui la veritat no ho
sé de cert. Crec que se'n va pels 60 ó 62. Prou era forta, sempre ho ha
estat de bona fusta però quan venen els anys, sempre entra alguna cosa.
Veuem, ells diran. Estic preocupat un xic, però no crec sigui res extraor.
dinari i com tu no desespere de veure'ls a tots, malgrat que això va be
anys

Ta he llegit la carta de Blanch. Has fet bé d'escrivre'l però
no signis amb ningú explícita amb la cosa de la fitxa. No sé si t'han
rà donat compte però haurà vist com han de treballar. No diguis
res a ningú ni donquis l'adreça aquella de Marsella.

I ara potser si que després de tants dies de carta, t'ets plena de
noves caldrà que escriu amb més espai, perquè reanudar-te una
vegada més el meu amor. Si, veneta meva, serem felixos i aviat
No he dubtat mai de què retornaran per nosaltres, el dia venturosos
Si ho hagués dubtat, segur que no hauria pogut superar aquesta
prova que ha estat molt dura. El teu amor, saber-te ací, sus-
pirant com jo, m'ha donat forces inesperades. Però han estat els que
no han estat malalts. El teu Pape, mai res. No coneix l'hospital
ni de Camp ni de fora i semblava que no valia tant com molts.
Vindran els dies felixos. Retornarem a la nostra vida normal
i ems riurem de tot el passat. Forjarem el porvenir amb

Y'adjunto la
carta del puants i el retrat

la rialla als llavis, els Maria meva? Fets aquests proves no
han fet altra cosa que enfortir el nostre amor. Avui ningú
podria desfer-lo. Hem viscut massa i hem sofert no poc. To com
tu no tenim altra preocupació. Retrobar-nos per viure.

Saps, Maria meva, que aci en aquesta solitud de les
muntanyes t'engoro molt? Tot això és imponent i de una claretat
inmanladr. Per tot arreu et veig a tu. Sempre em dic si mai pogués
retornar a la vida normal voldria iniciar-la amb ella passant una
temporada de dos o tres mesos en una muntanya, allucinat del mar,
No aquella vida d'Espòt que era esplèndida, sinó més solets encara
t'agradaria a tu, mocoseta meva?

Ara recordi una cosa. Aci en fa molta falta el rellotge
Ningú en té i jo no sé mai l'hora ni si és uora el migdia o
més tard. Podries dur el que veig deixant-te a arreglar. No t'és
Del temps que estigué sense córrer ell mateix es para. Està brut
i re més. Te'l arreglaran desseguit i podries enviar-me'l. Ho farà
nemeta meva? Quan envii el rellotge si vols enviar-me un dels dos
llibres que vas rebre.

Finalment. Finc un ratet de feina. Dijous t'escriviré. No
extrauyis rebre les meves cartes amb retard. Les hem de portar
entre setmana al patus i aquests van al poble quan el sembra

Ara fa dos dies que no hi han anat. Ni ahir ni avui i
segur que allà baix hi han cartes per nosaltres.

Sempre ben teu, ben teu, uns petonets ben dolços

Salutacions i petons als meus

Pepe